

ĐỀ ĐỌC KÈM VỚI KHÚC KINH-THÁNH TRONG KHI LÊ-BÁI

Tháng Novembre 1931

1.—Nếu cắt sự cầu-nguyện khỏi thế-gian, thì đường đứt dây liên-lạc giữa Chúa và loài người (Giô-na 2 : 1-11).

2.—Nhờ cầu-nguyện, ta từ cuộc sanh-hoạt thông-thường bước vào cuộc sanh-hoạt trên trời, là nơi Chúa ngự (Cô 4 : 1-6).

3.—Thế-gian đã không được tín-đồ coi như nhà-cửa, nhưng vẫn là hòn ngọc lưu-li rất quý của cuộc Chúa sáng-tạo, và sau sẽ được lửa tẩy sạch (II Phiê 3 : 1-10).

4.—Âm-nhạc êm-dịu của hành-tinh với tiếng dữ-dội của sấm-sét đều không thể át được tiếng rất nhỏ của một linh-hồn cầu-xin cùng Chúa (Ê-sai 42 : 1-9).

5.—Hoạn-nạn là trường rèn-tập các đức-hạnh trọng-nhứt và nắn-đúc các tánh-nết tối-cao (Thi 119 : 65-80).

6.—Có khi Chúa dùng hai hàng lụy để rửa mắt tín-đồ, khiến họ thấy rõ các điều-răn và ý-định Ngài (Sứ 20 : 17-27).

7.—Con hoạn-nạn lớn hơn hết không phải luôn để phạt tội nặng hơn hết, nhưng có khi để thử-rèn các đức-tánh quý hơn hết (II Cô 4 : 7-18).

8.—Cuộc giải-trí với lòng đạo-đức như gió với lửa : gió thổi nhẹ, thì lửa cháy to, nhưng thổi mạnh, thì lửa tắt (Thi 84).

9.—Con hoạn-nạn là hành-lang mờ-mờ dẫn vào nhà Cha ta (Sứ 14 : 21-28).

10.—Sự khoái-lạc nào dặt-đem và cầm-giữ linh-hồn ta xa Chúa, thì sự khoái-lạc đó là tội-lỗi ; nếu không lia-bỏ nó, linh-hồn ta sẽ bị hủy-diệt (Châm 21 : 17-31).

11.—Bóng sao được sáng bởi ban đêm thề nào, thì lẽ thật được tỏ bởi hoạn-nạn thề ấy (Thi 30).

12.—Lòng sốt-sắng không đầu-phục Chúa, thì sanh nhiều bước lầm-lạc và ngăn-trở lẽ thật (Phil. 3 : 4-16).

13.—Nếu không muốn hoạn-nạn viếng mình lần nữa, thì phải lập-tức lắng tai nghe nó dạy mình (Hê 12 : 4-11).

14.—Linh-hồn nào cũng có lúc hết sức mong-mỏi, ước-ao những sự tốt-lành thánh-sạch và cao-thượng hơn (Rô 7:14-25).

15.—Trong cơn buồn-bực, phương-pháp tốt nhứt để yên-ủi mình là đi giúp-đỡ người khác (Ga 6 : 1-11).

16.—Tinh-thần nào hay bắt-bẻ, làm-bầm, và hạch-hỏi người khác, thì hay trực-tiếp thâm-giao với địa-ngục (I Cô 10 : 1-13).

17.—Tin rằng các nguyên-tử tinh-cờ hợp thành vũ-trụ, khác nào tin rằng mớ chữ ném xuống thành một bài triết-học cao-sâu (Thi 14).

18.—Biết nông triết-học, có khi sanh lòng vô-tin ; nhưng biết sâu triết-học, thì khuynh-hướng về tôn-giáo (Truyền 10 : 1-20).

19.—Đạo Chúa quyết rằng tín-đồ sẽ hết hoạn-nạn, lại yên-ủi, lau ráo nước mắt, và hứa ban vinh-hiến đời sau (II Ti 2 : 1-13).

20.—Góm-ghê thay ! bọn vô-thần lấy nỗi đau-đớn loài người làm mùi hương, lấy sự chết làm thầy tế-lễ, lấy quan-tài làm bàn-thờ, và lấy cuộc biến-ảo làm ông thần.—Chateaubriand (Giu 1-13).

21.—Không gì đào rộng thêm vực sâu vô-tin bằng cách cư-xử trái với lời chứng của người giả-hình truyền đạo (II Cô 6 : 1-18).

22.—Đời ta ví như con tàu, phải nhờ Kinh-thánh làm cái bản-đồ để nhận đường-lối, biết bờ-bến, khỏi bị chìm-đắm vì đụng cồn cát hoặc đá ngầm (II Ti 3 : 10-17).

23.—Ta vấp-phạm vì dám đi trên tội-lỗi hoặc nhờ sức riêng (Thi 1).

24.—Dâng tiền cho Chúa, tức là chừa cửa vào kho bền-vững, chớ chẳng thiệt-hại gì đâu (Ma 6 : 19-34).

25.—Nên tập hưởng sự sung-sướng bởi làm việc từ-thiện (I Ti 6 : 7-21).

26.—Chẳng gì đẹp lòng Chúa hơn xòe tay và ngậm miệng (II Cô 9 : 6-15).

27.—Ngày nọ phải khác ngày kia, vì có rất ít là một việc nhơn-đức (Lu 10 : 25-37).

28.—Ta càng thân-mật với người nghèo, Chúa càng thân-mật với ta (Phil. 4 : 10-20).

29.—Lòng thật tin-cậy nhắc ta khỏi vòng buồn-thảm đắng-cay (II Cô 1 : 3-11).

30.—Cảm-biết Đấng Christ hằng sống đang ở với mình, đó là phương-pháp thoát nỗi cô-tịch (Ma 28 : 16-20).